

Škvarčepis

ZGODBE

Pesmi

Intervju

POROČILA

Plakat MIRU

UVODNIK

Šolsko leto 2019/20 se je začelo 2. 9. 2019 z veliko optimizma, smelimi načrti in pogledom v prihodnost. Marsikateri načrt in projekt smo uresničili, se predstavili v lokalnem in v širšem prostoru, kar nas navdaja s ponosom. Nihče od nas si ni mislil, da bomo s 16. 3. 2020 zaprli šolska vrata in teden dni pozneje pričeli izvajati pouk na daljavo. Dnevi so se raztegnili v tedne. Naši učenci in učitelji so jih preživeli doma pred računalniki v spletnih učilnicah, na video klicih, video konferencah, ob posnetkih, kratkih filmih in še marsikaj bi lahko naštel. Ti tedni so težko primerljivi s čimerkoli v zgodovini šolskega sistema v Sloveniji, ker gre za povsem novo izkušnjo, kjer nismo mogli razmišljati o primerih dobrih praks, zgledih ali čem podobnem. Treba se je bilo znajti. Orati ledine, preizkušati nove metode, oblike, ugotavljati, kaj deluje, kako bi lahko snov še bolj približali učencem, kako čim

manj obremenjevati starše učencev prve triade, kako pomagati učencem, ki so imeli težave zaradi pomanjkanja tehnološke opreme ali zaradi pomanjkanja veščin s področja tehnologije, kako se uspešno preizkusiti v vlogah, v katerih se do sedaj še nismo ne učitelji ne učenci niti starši niti vodstvo šole ... Ob vsem tem je bilo potrebno ohraniti mirno kri, mirne živce, fizično in psihično zdravje, za kar smo iskali sebi lastne poti in načine, ki so nam omogočali, da uspešno zaključimo dan in začnemo naslednjega.

18. 5. 2020 so se v šolske klopi vrnila naši najmlajši. Učilnice in hodniki so oživel. V šolo se je vrnil ustvarjalni nemir, kot smo ga vajeni, kar nas je vse skupaj navdalo z upanjem. V tednu, ki se pričinja, se bodo v šolo, razen izjem, vrnil vsi učenci. Veselimo se vrnitve vsakega našega učenca posebej!

Zaključek šolskega leta prinaša nov optimizem. Naučili smo se, da nič v življenju ni samoumevno. Ceniti moramo, da se lahko v učilnici srečamo s svojimi učenci, ki jim po najboljših močeh poskušamo dati nekaj iz zakladnice našega znanja, jih krepimo z veščinami, ki jih bodo potrebovali v življenju, jih vzgajamo v ljudi prihodnosti, skratka – opravljamo naše poslanstvo tam, kjer to počnemo najraje – v šoli. Junij je, diši po počitnicah in prav je tako. Ko se septembra vrnemo, bomo skušali dneve izkoristiti in nadoknaditi tisto, kar se nam je izmuznilo zaradi časa in drugih razlogov. Vrnili se bomo s svežo energijo, ki jo potrebujemo vsako jesen, da začnemo znova. Odprli bomo naslednje poglavje, nov list in začeli šolsko leto 2020/21.

Kristina Renko,
ravnateljica

UMETNOST

Kaj je umetnost?

Umetnost je nekaj, kar daš na papir.

Ko delaš umetnine,
ti okrog glave skačejo rime.

Umetnost je lahko lepa,
lahko pa je tudi slepa.
Imeti moraš domišljijo,
da lahko ustvariš poezijo.

Iz rime verz, iz verzov
v kitice, iz kitic v pesem.

Moraš biti resen,
če hočeš napisati pesem.

Nika Cirar, 6. b

Vesna Planinšek, 8. b

Tia Razpotnik, 5. a

JAZ

To sem jaz – dekle, ki pripoveduje o svojem vsakdanjem življenju.

Rada hodim v šolo, a odvisno, kdaj. Včasih se s kom skregam in ga ne bi rada videla do konca svojega življenja, naslednji dan pa smo vsi spet prijatelji. A to se zgodi redko. Včasih se mi zdi vse nesmiselno in komaj čakam, da grem lahko domov. Včasih pa se toliko dogaja, da bi v šoli ostala še cel teden.

Najbolj se veselim glasbe, pisanja domišljjskih spisov, športno vzgoje, likovne umetnosti in naravoslovja. Včasih, a redko, pozabim narediti domače naloge in bi se najraje vdrla v tla.

Želim si, da bi naslednje šolsko leto bilo takšno ali pa še lepše, kot je letošnje.

Ana Savšek, 6. c

Maja Potisek, 7. a

V NAŠI ŠOLI JE KOKOŠ

Včeraj se je v šoli zgodilo nekaj nenavadnega. Med poukom je namreč v šolo prišla kokoš. Nihče je ni opazil, pa čeprav je hodila po hodniku in zašla v jedilnico. Nihče je ni opazil, ker smo imeli športni dan. Nikogar ni bilo v šoli, razen hišnika, ki je v zbornici popravljajl omaro.

Kokoš se je sprehajala tudi po telovadnici in po učilnicah, ki so bile odprte.

Ko smo se vrnili s športnega dneva, se je kokoš skrila in nihče je ni videl.

Danes, ko smo imeli pouk slovenščine, je kokoš spet prišla iz omare, v kateri se je skrivala. Napotila se je v knjižnico, kjer jo je zagledala knjižničarka. Prinesla jo je v našo učilnico, saj sta naša učiteljica in njen mož imela kmetijo blizu šole. Učiteljica jo je vzela v roke, si jo je ogledala, a kokoši ni prepoznala.

Odnesla jo je domov. Ko je prišla domov, ji je mož povedal, da je nek kmet izgubil ravno tako kokoš, kot je ta, ki jo je učiteljica držala v rokah. Skupaj z možem je učiteljica kokoš odnesla k temu kmetu. Kmet je bil njun prijatelj in se je kokoši zelo razveselil. Nesel jo je v kokošnjak in prijatelja pogostil z domačo potico in pijačo.

Novice, da je kokoš doma, smo se vsi razveselili.

Martina Planinšek, 9. a

KULTURNI DAN: GLEDALIŠKA PREDSTAVA

Konec novembra smo osmošolci obiskali Cankarjev dom v Ljubljani, kjer smo si najprej ogledali gledališko predstavo, v nadaljevanju našega kulturnega dne pa smo obiskali še 35. Slovenski knjižni sejem. Še nikoli nisem na enem mestu videla toliko knjig, kot sem jih videla na knjižnem sejmu.

Gledališka predstava *Pesem o Odiseju* je bila odlična umetniško doživeta učna ura zgodovine, književnosti in zemljepisa. Igralca Pia Zemljič in Boštjan Gombač sta mlademu občinstvu zelo nazorno predstavila Odisejevo desetletno potovanje na rodno Itako. V številnih prisposodobah sta z zanimivim dialogom in igralskimi rekviziti prikazala izmenjevanje miru in vojne.

Zelo zanimiva se mi je zdela komunikacija med igralcema in občinstvom, ki se je tako neposredno znašlo v sami predstavi.

Predstava mi je bila všeč, saj sta se igralca zelo potrudila še z igranjem na razne instrumente, s petjem, s štiriročnim igranjem na pianino, poučni so bili tudi njihovi kostumi in ostali rekviziti..

Tia Uranič, 8. b

Ema Savšek, 8. b

Eva Hudi, 8. b

JESEN

Ko
jesen
se prebudi,
lepota narave oživi.
Listje pada z vej, poglej,
kako lepo zašumi,
ko na tla prileti.
Ko v listje skačemo,
se smejemo vsi
otroci,
tudi
ti.

Anja Kovač, 7. a

E. S.

ZIMA

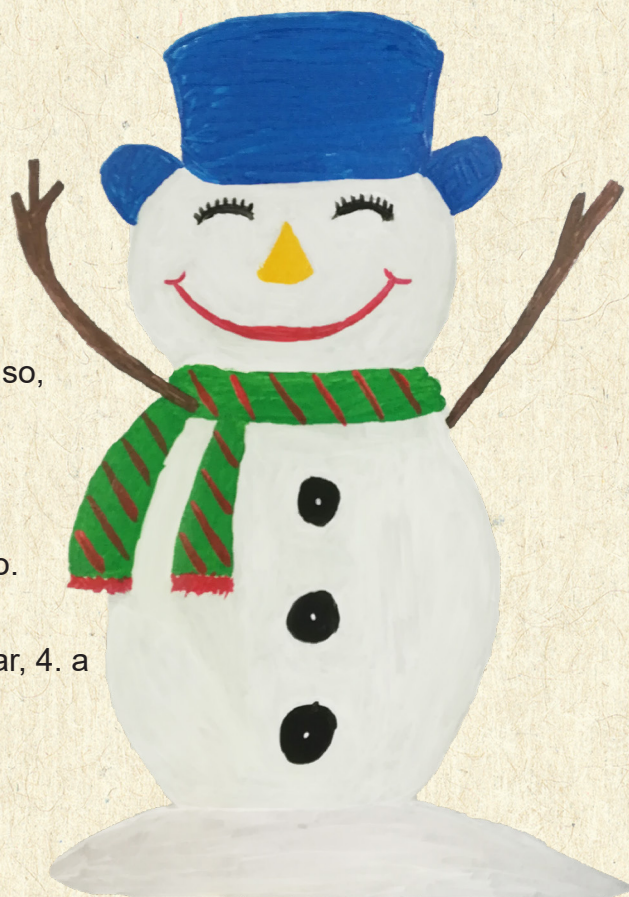
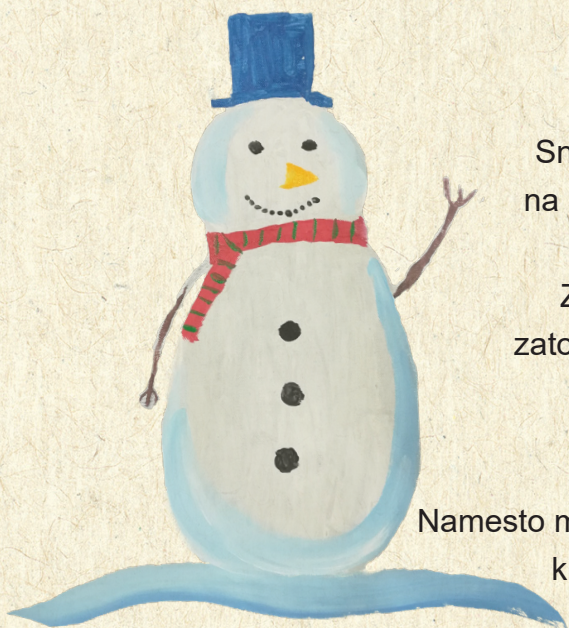
Snega debela odeja je,
na njej snežaki igrajo se.

Zunaj je zelo mrzlo,
zato topla oblačila imamo.

Namesto metuljčkov tu snežinke so,
ki po nebu letajo.

Prazniki veseli so,
zunaj je zelo mrzlo, a notri toplo.

Julija Mikuš Piskar, 4. a

POMLAD

Pomladi se narava prebudi
in vsaka rožica zacveti.
Vse živali se na travniku lovijo
in majhnim otrokom bežijo.

Drevesa kmalu bodo popke odprla
in vsaka ptica bo krila razprla.
Zajček bo skočil levo
in nato še desno,

Kmet pa ga bo gledal besno,
ko bo na vrtu vse pojedel,
potem bo pa resno.

Sara Magdič, 7. b

Nuša Petek, 7. c

POMLADNI DAN

Trobentice, vijolice, zvončki –
povsod ležijo; tako veš, da
pomlad blizu je.

Ko pride k nam pomlad,
vse zadiši: polja in travniki –
polni rož so vsi.

Travnik poln cvetov je,
Tja ptice in metulji priletijo.

Pomlad se smeje, ko sonce jo greje
in takrat rože cvetijo in blišč pridobijo.

Julija Mikuš Piskar, 4. a

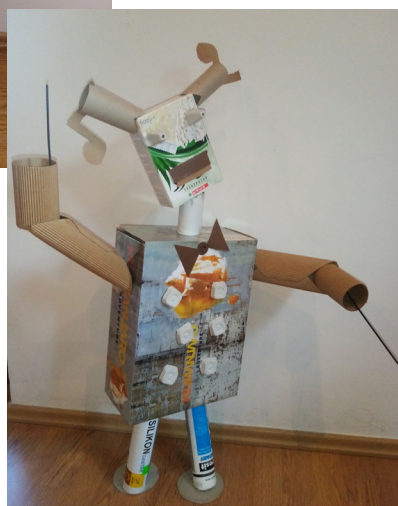
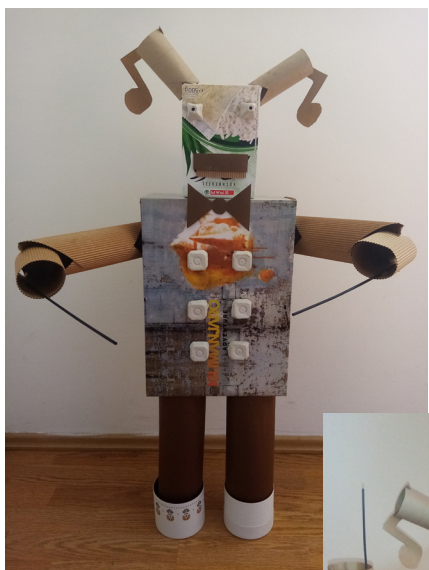

Ina Zaletel, 4. a

EKO FRAJER

Ne mečem papirčkov, ker škodujem naravi,
raje uživam v poležavanju na travi.
Za mamico nabereš šopek marjetic
in zraven zatrobim na stebela trobentic.
Očku prinesem listje in storže,
sestrici mali pa pisane rože.
Ko pot me zanese mimo potočka,
vanj vržem kamen iz mojega naročja.
Če vidim odpadke, jih sproti pobereš,
doma jih odložiš v zabojnik primeren.
Recikliram odpadke pridno in redno,
tako narava mi bo hvaležna za vedno.
Jaz pravi sem eko frajer postal,
naravi sem vrnil ves njen sijaj.

Matic Šmidhofer, 3. b

Patrik Vetršek, 6. a

EKO DAN

Sedmošolci smo odšli na ogled čistilne naprave. Čistilna naprava se nahaja ob reki Savi in ima obliko ladje. Pomembna je za ohranjanje kvalitete reke Save. Videli smo, kako umazana voda iz cevi priteče v čistilne komore, kjer se prečisti. Tam iz vode postopoma poberejo trdne delce. Voda gre nato v posebne filtre.

Na koncu so nam pokazali kozarec vode iz čistilne naprave, ki je bila čista, a ne pitna.

Ogledali smo si tudi napravo za odstranjevanje in strjevanje blata. Povedali so nam, da se naprava zaradi nepravilnega ravnanja občanov pogosto zamaši.

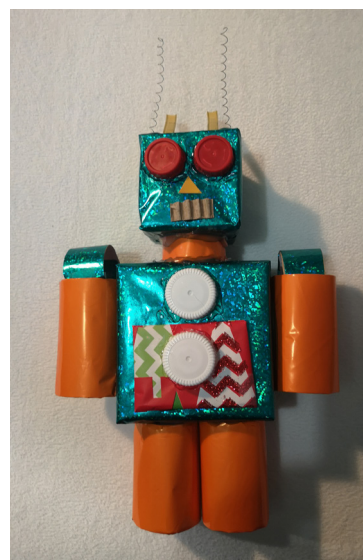
Pred odhodom smo videli tudi, kam odteka prečiščena voda.

Preživeli smo zanimiv in nadvse poučen ekološko naravnani dan.

Sara Magdič, Ela Senčar, 7. b

Ina Zaletel, 4. a

Mark Kolman, 6. c

NAREDILA SEM NEKAJ DOBREGA

Nekega lepega dne sem odšla na sprehod po našem travniku in ker imamo veliko ovc, imamo tudi ogromen travnik, ki je zagrajen z ograjo.

Hodila sem ob ograji in zagledala košuto, ki je imela nogo zataknjeno v ograji. Tako zelo se je trudila rešiti, da si je nogo porezala do kosti. Tekla sem proti domu, da povem mami, kaj se je zgodilo. Rekla je, naj grem po brata in naj vzameva klešče in povoje. Poklicala sva tudi soseda. Rešili smo košuto in jo odnesli v naš hlev. Njeno poškodovano nogo smo razkužili in jo povili; nosili smo ji travo in seno.

Po enem dnevu ji je bilo nekoliko boljše, a se nas je še vedno bala.

Ves čas sem preživela z njo in jo navadila na družbo človeka.

Po dveh tednih se ji je stanje toliko izboljšalo, da je začela hoditi, po treh tednih pa je bila že zdrava in ni več potrebovala povojev.

Ko smo jo izpustili, se je še vsak dan vrnila k nam po svežo slamo in vodo. Po nekaj tednih je ni bilo videti nikjer več.

Mislím, da se je navadila na stari način življenja in da ne potrebuje več naše pomoči.

To se je zgodilo pred tremi leti, a tega ne bom nikdar pozabila, saj sem se počutila zelo dobro, ker sem ji lahko pomagala.

Lucija Bravec, 7. a

Anika Izgoršek, 8. a

PRIJATELJSTVO

Kaj je slajše kakor jagoda?
In bolj kislo kot limona?
Prijateljstvo je tisto,
ki je sladko in kislo.
Včasih so dnevi tako pusti in grdi,
da te le prijatelj lahko razveseli,
se pošali
in te v dobro voljo spravi.

Ana Janež, 4. a

Sara Borišek, 8. b

Kaja Brinjevec, 7. a

PRIJATELJ

Prijatelju mar je zate
in vedno verjame vate.

Prijatelj v težkih trenutkih s tabo sedi,
in vedno pomaga ti.

Pravi prijatelj le en je lahko,
a tisti rad te ima zelo.
Če pravega prijatelja imaš,
ne zanima ga, kaj mu daš.

Julija Mikuš Piskar, 4. a

PISMA DOMOVINI

Draga domovina!

Slovenija, ti si moja domovina, saj sem se tu rodila in tu živim že od takrat. Kadar sem v Sloveniji, se počutim doma in upam, da bo tako ostalo celo življenje.

Vsak človek naj bi imel svojo domovino. Domovina je tam, kjer se počutiš doma. In vedno, kadar kam odpotuješ, se rad vrneš domov.

Slovenija je zelo raznolika. Na tako majhnem območju se stikajo kar štiri naravnogeografske enote. Imamo tudi veliko vrhunskih športnikov, ki Slovenijo zastopajo po vsem svetu.

Vesela sem, da živim v Sloveniji, saj se tukaj počutim varnejšo, kot pa bi se počutila v vseh ostalih državah sveta.

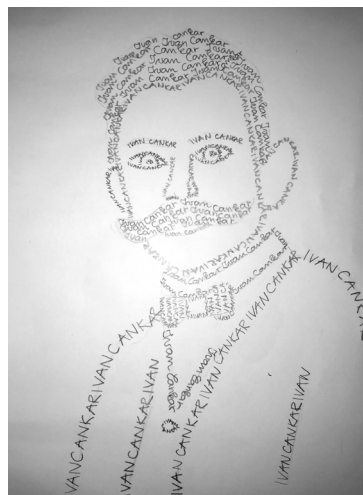
Patricija Povše, 9. b

Kaja Katarina Golob, 9. b

Anja Jeran, 9. b

Sara Vodlan, 9. a

Draga domovina Republika Slovenija!

Težki časi so za tabo. Veliko hudega se ti je že zgodilo. Pa vendar se ti in tvoj narod nismo pustili. Od leta 1991 si samostojna država. To si si zaslužila. Srečo si imela, da so te druge države priznale kot samostojno državo. Si pa članica velike skupine v Evropi, ki se imenuje Evropska unija. Imaš veliko izvrstnih športnikov, ki žanjejo vedno nove uspehe. Imaš tudi veliko naravnih biserov: Triglav, Blejsko jezero, Bohinj, Postojnsko jamo, morje ... Imaš tudi veliko gozdov in si ena manj onesnaženih držav v Evropi.

Tvojo himno je napisal naš veliki France Prešeren, uglasbil pa jo je Stanko Premrl. Tvoj grb prikazuje Triglav s tremi rumenimi zvezdami, ki pomenijo celjske grofe. Pod Triglavom so prikazane naše biserne reke, ki nam dajejo dovolj vode.

Slovenija, drži se, jaz pa obljubim, da te ne bom nikdar pozabil, ampak te bom za vedno nosil v svojem srcu.

Eva Lukman, 8. b

Andraž Strnad, 9. b

Draga Slovenija!

Leta 1991 smo se osamosvojili in postali Republika Slovenija. Mi, Slovenci, nikoli nismo obupali nad tabo. V zgodovini se je zgodilo mnogo slabega, a med vsem tem so se našli tudi dogodki, ki so te ohranili pri življenju. Ko je Napoleon potoval proti Rusiji, je tu ustanovil Ilirske province. S tem nam je dal upanje, da lahko slovenski jezik obstaja tudi v šolah, uradih, v časopisih, v knjigah ... Tudi umetniki, kot sta bila Valentin Vodnik, ki je pel o tvoji lepoti, in France Prešeren, ki je bodril in vodil narod.

Med drugo svetovno vojno so naš narod zatirali. Italijani so okoli Ljubljane napeljali bodečo žico, da bi zaustavili prehod informacij ter surovin. A ostali smo živi. Naš narod je ostal živ.

Ko pomisliš, da so se naši predniki borili za to, kar imamo danes, začneš še bolj spoštovati domovino. Vsakdo v tej domovini bi moral biti ponosen, da je Slovenec.

Če se naša generacija ne bo trudila, da bi ostala Slovenija živa, kdo se bo?

Matic Vrhunc, 9. b

INTERVJU S KNJIŽNIČARKO, GOSPO ALENKO KNEZ

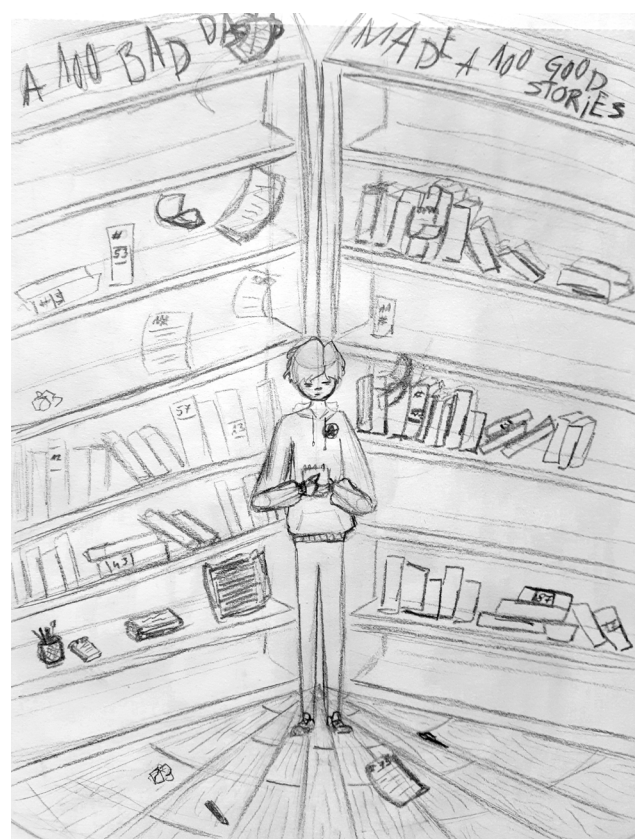
Pozdravljeni, gospa knjižničarka. Skoraj vsak dan se učenci naše šole srečujemo z vami; vedno ste prijazni, zato radi prihajamo k vam. Videti je, da imate radi svoj poklic. A nam na kratko predstavite poklic šolske knjižničarke? Kako poteka vaš delovni dan?

Mož delovni dan se začne ob pol sedmih in traja do pol treh. Razdeljen je na interno bibliotekarsko delo in delo z uporabniki, bralci oziroma obiskovalci knjižnice. Mnogi mislijo, da knjižničarke ne počnemo drugega kot izposojamo gradivo in vrnjenega zlagamo nazaj v police. To je sicer moje najljubše in najpomembnejše delo, ki se prepleta s svetovanjem in usmerjanjem glede izbora in iskanja gradiva in izmenjavi mnenj o prebranem. Ste se kdaj vprašali, kaj vse je potrebno narediti, da lahko knjigo računalniško izposodimo, da lahko poiščemo slikanice, ki govorijo o prijateljstvu, ali gradivo o Ivanu Cankarju, katere pesniške zbirke Toneta Pavčka imamo v naši šolski knjižnici oziroma kje najdemo podatke o vietnamski vojni ali pop artu? Vsak teden me obiščejo tudi učenci prve triade. Izposodijo si knjige, potem pa si vzamemo čas za zgodnico in učenje knjižnično informacijskih znanj. Spoznavamo sistem postavitve gradiva v šolski knjižnici, pravila obnašanja in izposoje, uporabe gradiv in podobno, tako da vam to v višjih razredih ne dela več težav, niti v šolski niti v splošni knjižnici.

Kdaj ste se odločili za poklic knjižničarke?

Ne vem, kako je to danes, ampak ko sem sama obiskovala osnovno šolo, smo deklice želele postati učiteljice, medicinske sestre ali zdravnice. Tu pa tam katera bi bila stevardesa, manekenka ali kuharica. V petem razredu sem se odločila, da bom učiteljica angleščine, saj mi je bila moja učiteljica angleščine neizmerno všeč in sem ji želela biti podobna. Odkar vem zase so tudi knjige moje sopotnice. V branju najdem sprostitev,

možnost odklopa od vsakdanjih skrbi (tudi od korone), ob njih se smejim ali jočem, hkrati pa mi nudijo možnost nenehnega odkrivanja novih svetov, novih besed, novih znanj. Obe ljubezni sem združila v študiju angleščine in knjižničarstva na takratni Pedagoški akademiji. Svojo poklicno pot sem sicer začela kot učiteljica, potem pa se je obrnilo tako, da so knjige dobile prednost.

Vesna Planinšek, 8. b

Kako sploh lahko nekdo postane knjižničar? Verjetno je eden izmed osnovnih pogojev, da nekdo lahko postane knjižničar, da imaš preprosto rad knjige in ljudi. Drži?

Danes je bibliotekarstvo ena izmed študijskih smeri na Filozofski fakulteti, včasih smo knjižničarstvo študirali na Pedagoški akademiji. Ljubezen do knjig je vsekakor eden izmed pogojev, da se sploh odločiš za ta študij, čeprav se v času študija in potem kot knjižničar srečuješ s paleto dejavnosti, ki s knjigo nimajo neposredne povezave.

Knjižnica pred dvajsetimi leti in knjižnica danes: kaj se je spremenilo? Danes poteka izposoja knjig s pomočjo računalnika. Kako pa je bilo v knjižnicah pred dobo računalnikov?

Mogoče bi morala še malo bolj nazaj, recimo trideset let. Biti knjižničar (tudi po izobrazbi) takrat ni bilo nekaj tako vsakdanjega kot biti učitelj, mehanik ali zdravnik. Ko sem postala knjižničarka, mi je stric rekel, da sem si izbrala zelo eksotičen poklic.

Sama sem imela poklic knjižničarja za zelo romantičnega. Hodiš med knjigami, jih urejaš, malo prelistaš, prebereš par stavkov. Z nalivnikom pišeš katalogne listke, jih vstavljaš v katalog, v katerem poiščeš iskano knjigo, če si slučajno pozabil, na kateri polici stoji. In potem pridejo obiskovalci, z njimi deliš mnenje o prebrani knjigi, jim svetuješ nove naslove,... Vse poteka tiho, spokojno, izposoja se »na roke«, knjižnično gradivo je obvladljivo, ker ga ni zelo veliko.

O računalnikih se mi v času študija še sanjalo ni, prav tako ne o kopici del, ki jih danes kot knjižničarka opravljam. V resnici ni bilo vse tako romantično niti pred prihodom računalnikov. Danes vse, kar smo nekoč počeli »na roke«, počnemo z računalnikom: katalogiziramo, tiskamo nalepke, iščemo gradivo, ki ga je bistveno več kot pred leti, izposojamo. Ampak je kljub temu lepo – seveda, če imaš svoj poklic rad.

Šolska knjižnica se razlikuje od splošnih in ostalih specializiranih knjižnic. Katere so posebnosti šolske knjižnice?

Šolska knjižnica je namenjena učencem in zaposlenim v določeni šoli, medtem ko je splošna knjižnica namenjena občanom vseh starosti. Celo če niste doma v Zagorju, ste lahko član Knjižnice Zagorje. Če pa obiskuješ sosednjo šolo, si v naši šolski knjižnici lahko knjigo izposodiš le preko medknjižnične izposoje, ne moreš pa biti njen član. V šolski knjižnici imamo manj gradiva,

Kevin Škiljan, 7. c

le-topajenamenjenovprvivrstiučencem. Splošna knjižnica ima oddelek za otroke in mladino, ki je zelo podoben šolski knjižnici, tako po gradivu kot po ureditvi. Če se znajdeš v šolski knjižnici, se boš znašel tudi na mladinskem oddelku splošne.

Kako bi opisali knjižnico na naši šoli? Svetla je, videti je velika in urejena. Ali je v njej še kaj prostora za nove knjige?

Vsak dan posebej sem vesela, ko stopim v našo šolsko knjižnico, kjer preživim pretežni del svojega delovnega dne. Res je prijazna, precej velika in svetla. V njej se dobro počutim in, upam, da se ne motim, se v njej dobro počutite tudi učenci. Ko smo se pred šestnajstimi leti preselili v nove prostore, je bilo precej polic praznih. Tudi sedaj se še vedno najde dovolj prostora za vse novitete. Pa saj smo opremo knjižnice načrtovali tako, da bomo lahko vsako leto kupili približno 500 novih knjig...

Kaj pa knjige, ki si jih nihče več ne izposoja? Kakšna usoda jih čaka?

Po knjižničarskih pravilih bi knjige, ki se več ne izposojajo, morali najprej za nekaj časa umakniti s polic, jih izločiti, nato pa odpisati. Odpisane knjige ponudimo drugim knjižnicam in ustanovam, največ pa je takih, ki gredo za star papir. Čeprav vem, da je prav tako, me ob vsaki odpisani knjigi boli srce. Knjiga ni le določeno število zvezanih in popisanih listov, ampak je predvsem kulturna dobrina.

Kakšen je odnos med papirnato knjigo in elektronsko knjigo? Ob pojavu elektronskih knjig so se mnogi bali, da bo klasična knjiga iz papirja izginila. Pa je ostala. Lahko rečemo, da bo obstala?

Lahko. Knjigoljubi radi čutimo papir med prsti, uživamo v obračanju listov in vonju knjig,... Elektronska knjiga je lahko dopolnilo ali alternativa klasični, ne more pa je v celoti nadomestiti.

Pravijo, da je knjiga naša najboljša prijateljica. Ali lahko rečemo, da so nekatere knjige primerne naši starosti, druge pa ne? Obstajajo tudi slabe knjige?

Vsekakor vsaka knjiga ni za vsakogar. Najboljše je, da beremo svojim letom in bralnim sposobnostim primerne knjige, takšne, ki jih bomo razumeli. Nekatere knjige lahko beremo, ko smo še majhni, ko odraščamo in ko smo že odrasli. In vsakokrat jih beremo in razumemo drugače, na primer Malega princa. Včasih komu odsvetujem kakšno knjigo, ker se mi zdi, da je ne bo prav razumel, ker je še premlad in ima premalo življenjskih izkušenj, ali pa je knjiga preobsežna za njegove bralne sposobnosti. Ja, starost je pri izboru knjig kar pomembna. Ne smemo prehitovati. Je pa res, da na primer za pravljice, nismo nikoli prestari. Saj ste že videli, da na kakšni pravljici piše: »Za otroke od 0 do 99 let.«

Osmošolci vsako leto obiščemo slovenski knjižni sejem, na katerem nas spremljate tudi vi. Marsikdo na sejmu kupi tudi kakšno knjigo. Kaj je namen knjižnih sejmov?

Različni knjižni sejmi so organizirani z različnimi nameni. Namen Slovenskega knjižnega sejma v Cankarjevem domu je, po mojem mnenju, seznaniti javnost s knjižnimi novostmi posameznih založb, nagrajenimi knjigami, ustvarjalci in spodbuditi nakup knjig, ki pri nas iz leta v leto upada, tako kot število tistih, ki redno berejo.

Kaj nam knjige sporočajo? Čemu brati?

Nikoli se nisem spraševala, zakaj berem. Redkokdaj pomislim, da berem zato, da bi se znala lepše izražati, da bi bil moj besedni zaklad bogatejši, da bi se česa naučila, da bi se znala vživljati v druge, se poistovetiti s knjižnimi junaki,... čeprav je vse to res. Vse to nam branje daje. Najlepše je, če beremo kar tako, ker to pač radi počnemo, ker so knjige in branje naš hobi, naše veselje, naša ljubezen. Ne mučimo se sporočili, berimo in ob tem uživajmo.

Imate kakšno sporočilo za nas?

Tone Pavček je zapisal: »Če ne bomo brali, nas bo pobralo.«

Je tu še kaj dodati?

Zahvaljujemo se vam za pogovor za naš spletni časopis.

Uredništvo Skvarčepisa

Nejc Štarkel, 8. b

PRIZADEL SEM JO

Zgodilo se je pred nekaj dnevi. Pri angleščini smo dobili test. Bil sem vesel, saj sem dobil štirico, kar je zame pri angleščini dobra ocena.

Ko sem odšel iz šole, sem poklical mami. Ko se je oglasila, me je vprašala, kako je bilo v šoli. Povedal sem ji, da smo dobili teste. Vprašala me je, če je bilo dobro, in jaz sem rekel, da ne ravno. Vprašala me je, katero oceno sem dobil, jaz pa sem ji odgovoril, da bo izvedela, ko pridem domov. Nato sva se poslovila.

Po pouku sem odšel s prijatelji igrati košarko. Nato sem imel verouk. Po verouku pa sem šel v glasbeno šolo. Po glasbeni šoli sem odšel domov.

Začelo je deževati, zato me je k očetu peljala mami z avtom. Tik preden sva prišla, sem ji rekel, da sem angleščino pisal ena. Na začetku mi ni verjela, nato pa je rekla, da ve, da angleščina ni moja stvar. Moral sem oditi, ona pa se je odpeljala. S sabo sem še vedno imel torbo, zato ni ocene ni mogla preveriti.

Brat je že bil doma in mami je to vedela, zato ga je poklicala. Oglasil se je in bil je začuden, kaj mu govori. Ker sem sedel poleg njega, sem lahko posređoval. Povedal sem mu, da sem se šalil, ko sem mami rekel, da sem pri angleščini dobil enico. Mami je brata vprašala, če je res, da sem pisal ena. On je pritrdil. Ko je vprašala, koliko odstotkov sem pisal, sva si izmislila naključno število. Dvaindvajset in pol. Verjela nama je in bila je čisto zgrožena. Nato se je poslovila.

Brat me je vprašal, koliko sem dobil v resnici. Povedal sem mu, da štiri. Bil je zadovoljen, nato pa sva se začela smejati, kako mi je mami nasedla. Potem sem šel k orkestru in kasneje domov.

Doma mi je mami naročila, naj ji pokažem test, da ga podpiše. Povedal sem ji, da ga imam v torbi, zato je šla sama ponj. Ko je opazila dejansko oceno, je bila zelo vesela. Čestitala mi je, nato pa me je še okregala, ker sem se ji zlagal.

Ves večer mi je mojo laž očitala, a jaz sem se le smejal, da mi je nasedla. Zjutraj sem hotel pretentati še babico, a je ona takoj opazila test na mizi in mi ni nasedla.

Nace Deželak, 7. c

Ana Savšek, 6. c

PRIZADEL SEM JO

Nekega dne, ko sem prišel iz šole, je moja sestra vadila igranje klavirja, jaz pa sem šel pisat domačo nalogo.

Ker je igrala tako glasno, sem ji šel povedat, naj neha, ker mi gre na živce. Sestra je planila v jok. Skrila se je nekam v hišo, ker pa je bila moja mami do večera v službi, sem moral stvari urediti sam.

Iskal sem jo in iskal, nato pa sem jo končno našel. Rekla mi je, da me sovraži. Zaklenila se je v kopalnico. Prepričeval sem jo, naj pride ven. Poskusil sem veliko načinov, da bi jo spravil ven. Začel sem se opravičevati, da bi prišla ven.

Šel sem k babi in ji povedal, da se je moja sestra zaklenila v kopalnico. Vprašala me je, zakaj. Rekel sem, da sem sestri rekel, da mi gre njeno igranje na živce, ker delam domačo nalogo. Rekla je, naj se ji opravičim. Odvrnil sem ji: »Saj sem se ji že!« Rekla mi je, da ne ve, kaj naj stori.

Nekaj časa sem ostal pri njej. Malo sem ji še pomagal, nato pa sem šel naprej razmišljat, kaj naj storim. Spomnil sem se, da je njena najljubša hrana oreo piškot. Razmišljal sem, kje naj te piškote dobim. Šel sem v trgovino in kupil zavitek oreo piškotov. Ko sem prišel domov, sem v kopalnici zaklical, da imam oreo piškote. Sestra je sumničavo pogledala skozi ključavnico na vratih in se prepričala, ali to ni prevara.

Žalostno je stopila ven in me grdo pogledala, vzela piškote in šla v svojo sobo. Pojedla je piškote in prišla ven. Še enkrat sem se ji opravičil, ona pa se je opravičila meni, da se je tako obnašala. Gledala sva televizijo, dokler ni prišla najina mami. Vse sva ji zamolčala.

Nika Skubic, 7. c

Brina Košir, 8. a

Matic Ležič, 7. c

HOBOTNICA

Moj ata je lovil ribe v globini 30 m ob skalnati steni. Na košček ribe, ki jo je dal na trnek, se mu je verjetno ujela hobotnica. V začetku je mislil, da je zapel na dno ali v kakšno staro ribiško mrežo, a je pri dvigovanju vrvice opazil, da mu trnek vleče v globino.

Nekaj časa mu je vrstica na palici popuščala zaradi velikosti hobotnice, ki se je hotela na vsak način rešiti. Po nekaj časa dvigovanja se je vrstica odtrgala in ostal je brez trnka in svinca.

Po vsej verjetnosti se je hobotnica prisesala na skalnato steno in ata je ostal brez plena.

Jan, 6. r

Laura Jurjec, 8. a

LIKOVNI NATEČAJ

Plakat miru je likovni natečaj, ki ga organizirajo Lions klubi po vsem svetu. Letos so učenci 7. in 8. razreda razmišljali o miru, kaj njim pomeni mir in ustvarjali na temo Pot miru (Journey of Peace).

Na natečaj smo poslali 60 plakatov, 60 različnih pogledov poti miru. Za razstavo je bilo izbranih 31 plakatov, ki bi jih sicer razstavili v prostorih KC Delavski dom Zagorje, kot je bil običaj v preteklih letih. Zaradi posebnih razmer pa so se letos v klubu odločili, da bo razstava virtualna, in sicer na Facebook strani Lions Kluba Trbovlje in na spletni strani OŠ Ivana Skvarče.

Komisijo pa so najbolj prepričali plakati učencev:

1. mesto: Nace Deželak, 7. razred
2. mesto: Valentina Mal, 8. razred
3. mesto: Gal Strgaršek, 7. razred

Čestitke!

Barbara Lekše, mentorica

Nace Deželak, 7. c

Valentina Mal, 8. a

Gal Strgaršek, 7. c

VODA

Voda pomembna je,
za nas vse,
ker brez nje,
sploh ne gre.

Voda dragocena je,
zavedati vsak tega mora se.

Če z vodo ne bomo varčevali,
zgodilo se to bo, da izginila bo.

Temu se moramo upreti,
če hočemo še dolgo živeti.

Julija Mikuš Piskar, 4. a

Skvarčepis je glasilo učenk in učencev Osnovne šole Ivana Skvarče, Zagorje ob Savi.

Uredniški odbor:

- glavna urednica: Ema Savšek,
- članici uredniškega odbora: Lana Pobiljšaj, Ela Senčar,
- oblikovanje in likovna podoba časopisa: Barbara Lekše,
- spletna postavitev: Aleš Prapertnik,
- mentor: Andrej Hromin.

Vsem učenkam in učencem, učiteljicam in učiteljem, ki ste sodelovali pri ustvarjanju letošnje številke Skvarčepisa, se lepo zahvaljujemo za pomoč pri izidu časopisa.

Uredniški odbor

Skvarčepis
junij 2020